အတွဲ ၅။ အမှတ် ၄။

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၄၊ ခု၊ ပြာသိုလဆုတ် ၉ ရက် (၂၇-၁-၇၃)

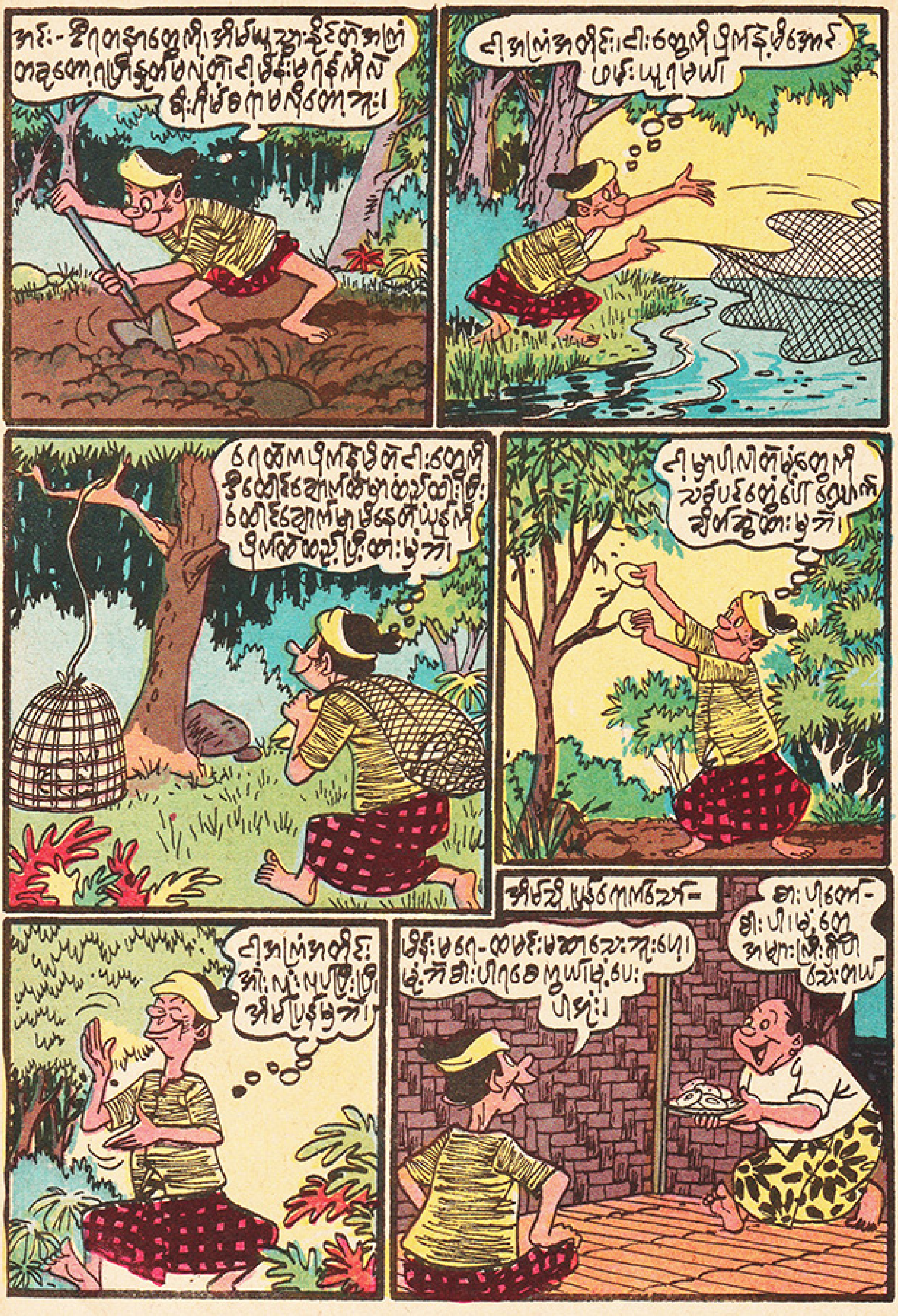

ရတနာ
တောင်
ဇါတ်လမ်း
ယုယုင
ပန်းချီ
မောင်အုန်းမေ
တခါတုန်းက ရွာတရွာမှာ မုဆိုးမ တယောက် နဲ့ မောင်ရဲသူ ဆိုတဲ့ သားတယောက် ရှိသတဲ့ တနေ့ တော့–
သားလဲ အရွယ်ရောက်ဖြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သား အလုပ်တခုခု ရှာလုပ်ပါ သား ဥယ်...
ဒါနဲ့ မောင်ရဲသူဟာ အလုပ်ရှာထွက် ခဲ့တာ ကုန်သည်ကြီး ဦးဟိန္ဒထံမှာ အလုပ်ရသတဲ့။
ဒီနေ့ကစပြီး၊ မင်း ကိုငါ့အလုပ်ခန့် ပါတယ်
မောင်ရဲသူ အလုပ်ရပြီးနောက် လေးရက် မြောက်တဲ့နေ့မှာ ဦးဟိန္ဒဟာ နွားသားရေ စိမ်းတခုကို ဝယ်နိုင်းပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြ တယ်။
ခရီးထွက်ပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ တောင်ခြေ တခုကို ရောက်သွားကြတယ်။
ကဲငါတို့ ယူခဲ့တဲ့ နွားသားရေကို ခင်းဖြီး၊ အဲဒီ အပေါ်မှာ...... မောင်ရဲသူလှဲအိပ်လိုက် ပါ
မောင်ရဲသူ နွားသားရေပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ဦးဟိန္ဒက သူ့ကိုလျင်မြန်စွာ တုပ်ချည် ပြီး တောင်စွယ်တခုမှာ ပုန်းနေလိုက်တယ်။
မကြာမီ ကြီးမားလှတဲ့ ငှက်ကြီးနှစ်ကောင် ဟာ နွားသားရေကို ထိုးသုတ်ပြီး တောင် ထိပ်ပေါ်သို့ ချီသွားတော့တယ်။

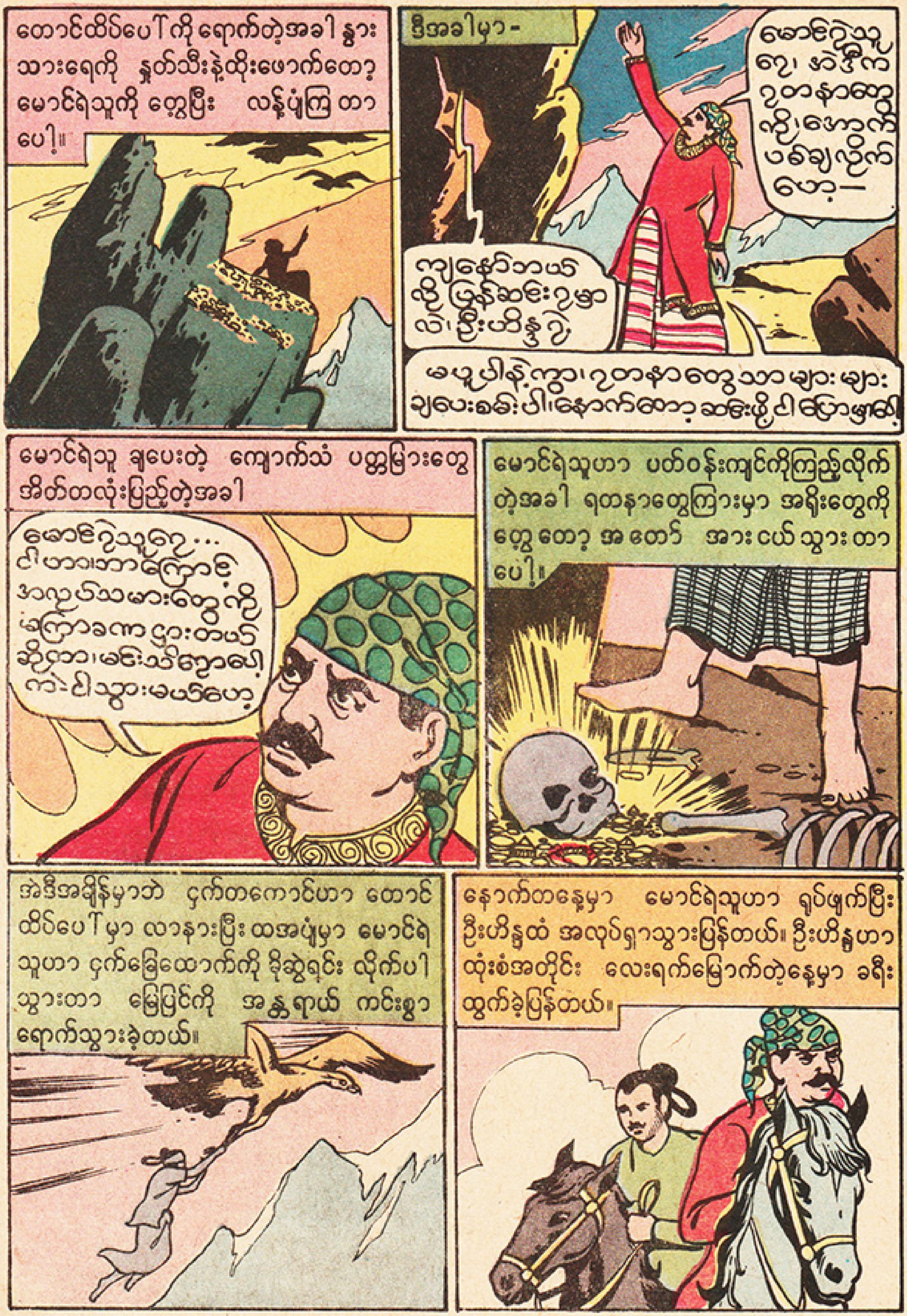
တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ရောက်တဲ့အခါ နွားသားရေကို နှုတ်သီးနဲ့ထိုးဖောက်တော့ မောင်ရဲသူကို တွေ့ပြီး လန့်ပျံကြတာပေါ့။
ဒီအခါမှာ -
မောင်ရဲသူရေ၊ အဲဒီက ရတနာတွေကို ကောက်ချလိုက်ဟေ့—
ကျနော် ဘယ်လို ပြန်ဆင်းရမှာလဲ၊ ဦးဟိန္ဒူရဲ့
မပူပါနဲ့ကွာ၊ ရတနာတွေသာ များများ ချပေးစမ်းပါ၊ နောက်တော့ ဆင်းဖို့ ငါပြောမှာပေါ့
မောင်ရဲသူ ချပေးတဲ့ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေ အိတ်တလုံးပြည့်တဲ့အခါ
မောင်ရဲသူရေ... ငါဟာ ဒါကြောင့် အလုပ်သမားတွေကို ကြာခဏ ငှားတယ် ဆိုတာ၊ မင်းသိရောပေါ့ ကဲ ငါသွားမယ်ဟေ့
မောင်ရဲသူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရတနာတွေကြားမှာ အရိုးတွေကို တွေ့တော့ အတော် အားငယ်သွားတာပေါ့။
အဲဒီအချိန်မှာဘဲ ငှက်တကောင်ဟာ တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ လာနားပြီး ထအပျံမှာ မောင်ရဲသူဟာ ငှက်ခြေထောက်ကို ဖိဆွဲရင်း လိုက်ပါသွားတာ မြေပြင်ကို အန္တရာယ် ကင်းစွာ ရောက်သွားခဲ့တယ်။
နောက်တနေ့မှာ မောင်ရဲသူဟာ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဦးဟိန္ဒူထံ အလုပ်ရှာသွားပြန်တယ်။ ဦးဟိန္ဒူဟာ ထုံးစံအတိုင်း လေးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ရတနာတောင်ခြေကိုရောက်တဲ့အခါ –
ဦးဟိန္ဒူ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ
ဘယ်လို အိပ်မက်ဆိုတာ၊ ဦးဟိန္ဒူ အမှန်ပဲလား
လွယ်ပါတယ် ကွဲ့၊ ဒီနွားသားရေပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ပါ
ဦးဟိန္ဒူလဲအိပ်ပြရော မောင်ရဲသူက လျင်မြန်စွာ ထုပ်ချည်လိုက်ပြီး တောင်စွယ်မှာ ပုန်းနေစဉ်မှာဘဲ ငှက်ကြီးနှစ်ကောင်ဟာ နွားသားရေကို တောင်ထိပ်ပေါ် ချီပြီး ပျံသွားကြတယ်။
ဦးဟိန္ဒူ တောင်ထိပ်ပေါ်ကိုရောက်တာနဲ့ မောင်ရဲသူဟာ ရစ်ဖျက်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို ဖြုတ်ပြီး –
ဗျို့– ဦးဟိန္ဒူ ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာသိပြီမဟုတ်လား..... ကျုပ်အလှည့်တွန်းကလို၊ ရတနာတွေကို ပစ်ချပေးပါအုံး ဗျို့
ဟင်! မောင်ရဲသူ ခင်ဗျားတောင်ပေါ်က ဘယ်လို ပြန်ဆင်းသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြပါအုံး..
ရတနာတွေကို အောက်ကိုချပေးစမ်းပါ၊ နောက်တော့ပြောမှာပေါ့
ရတနာတွေတော့ ဖြည့်ပြီ၊ ခင်ဗျားတော်ပေါ်မှာဘဲနေရစ်တော့! သူများကိုဖောက်ပြန်ကြံတဲ့လူဟာ၊ ကိုယ့်အလှည့်ကြတော့ ဘယ်လိုခံစား ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့၊ ကဲ သွားမယ် ဗျို့ –
ဦးဟိန္ဒူဟာ အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်သွားပြီး သူ့ကြောင့် သေရတဲ့ လူတွေအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာ မိလာတယ်။
ဒါပေမဲ့ စိတ်ထားသိမ်မွေ့တဲ့ မောင်ရဲသူဟာ အချိန်အတော်ကြာတဲ့အခါမှာ ဦးဟိန္ဒူကို တောင်အောက်ကိုဆင်းဖို့ နည်းလမ်း ပြောပြလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား အတူ ပြန်ခဲ့ကြတော့တယ်။
ပြီး

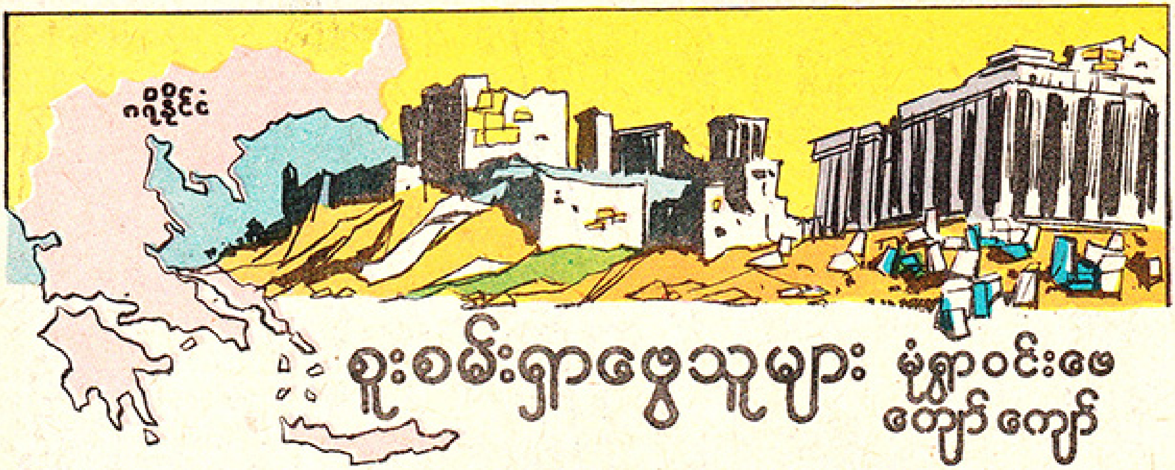

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ
တျော်ကျော်

ဟိုင်းနရစ် ရှလီမန်

ဟိုင်းနရစ်ရှလီမန် ကို ၁၈၂၂ ခု ဇန်နဝါရီလ–၆–ရက်နေ့တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ အရှေ့ပိုင်း ပိုလန်နယ်စပ်အနီးတွင် ဖွားမြင်သည်။ သူ၏ ဖခင်မှာ ခရစ်ယန် ဘုန်းကြီးဖြစ်၏။ ဖခင်ဘုန်းကြီးသည် အိမ်စေမိန်းမတဦးနှင့် မလွတ်မကင်းဖြစ်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ သာသနာပိုင်က အရာမှချကာ နယ်နှင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မိသားစုမှာ စားဝတ်နေရေးအခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

ဟိုင်းနရစ်သည် ကျောင်းမှထွက်လိုက်ရပြီး စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ရ၏။ ထို့နောက် သူသည် ရေ့ာစတော့မြို့သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် စာရင်းကိုင်ပညာကို သင်ကြားလေသည်။ စာရင်းကိုင်ပညာတတ်မြောက်သောအခါ ကုန်သည်တဦးက သူ့ကို အလုပ်ပေးကာ စေလွှတ်သဖြင့် ဗင်နီဇွဲလားသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရ၏။ လမ်းတွင် သင်္ဘောပျက်သဖြင့် ဒတ်(ချ်) တွင် သောင်တင်နေပြန်သည်။ ဟိုင်းနရစ်ကား အချိန်ကို အလကားမဖြစ်စေပဲ ဒတ်(ချ်)နှင့်၊ အင်္ဂလိပ်စကားကို သင်ကြားလေသည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ အီတာလျံနှင့် စပိန်ဘာသာစကားများကိုလည်း သင်ကြားပြန်၏။

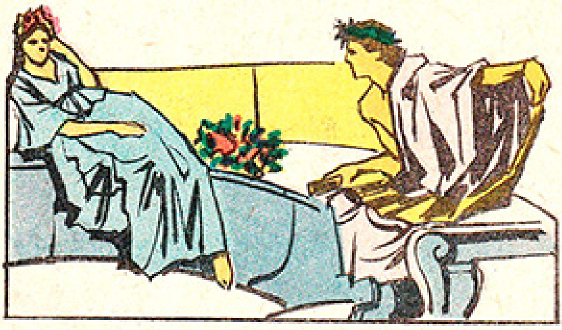

ထို့နောက် သူသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ သင်္ဘောဖြင့် လှည့်လည် သွားလာနေခဲ့လေသည်။ သူသည် စာပေများမှတဆင့် ရှေးဟောင်းဂရိနိုင်ငံအကြောင်းကို သိရှိလာရပြီးလျှင် ဂရိ

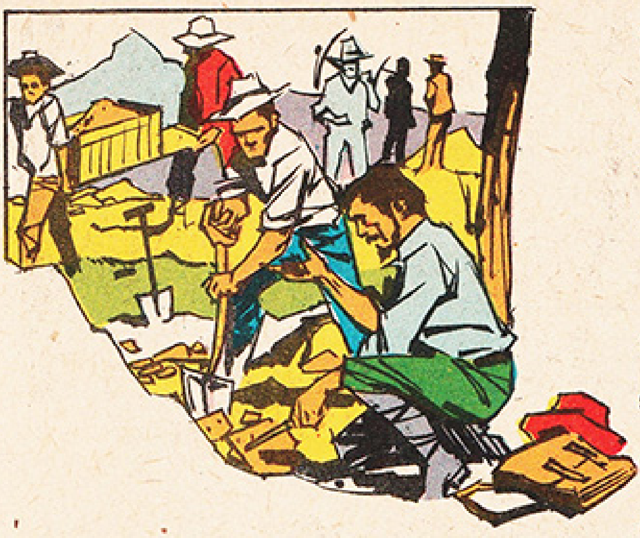

နိုင်ငံသို့ သွားလိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ရှေးဟောင်းနှင့် ခေတ်သစ် ဂရိဘာသာ နှစ်မျိုးလုံးကိုလည်း သင်ကြားလေ့လာလေသည်။

တနေ့တွင် ဂရိနိုင်ငံသို့ သွားရန် အကြောင်းပေါ်လာသဖြင့် သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားလေသည်။ ဂရိနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိကာ လှည့်လည်သွားလာနေစဉ် ဂရိမိန်းမပျိုတဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဟိုင်းနရစ်သည် ဂရိကဗျာဆရာကြီး ဟိုးမား၏ အစ်လယက်အမည်ရှိ ကဗျာရှည်ကြီးကို ဖတ်ရ၏။ ထိုကဗျာတွင် ထရွိုင်မြို့ကြီးအလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်ကြောင်း၊ ထရွိုင်မြို့၏အရှေ့တောင်ဖက်တွင် နတ်မင်းကြီးဇုစံမြန်းရာ အိုင်ဒါတောင်တည်ရှိကြောင်း၊ ဂရိနှင့်ထရွိုင်မြို့သားတို့၏ ထရိုဂျန်စစ်ပွဲကို နတ်မင်းကြီးဇုသည် အိုင်ဒါတောင်ထိပ်ပေါ်မှ ရှုစားခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ ရေးထား၏။

ဟိုင်းနရစ်သည် ထရွိုင်မြို့ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ကြံစည်ပြီးလျှင် ထရွိုင်မြို့တည်ရှိနိုင်မည့်နေရာကို သုတေသနပြုလေတော့၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သုတေသနပြုပြီးသောအခါ ထရွိုင်မြို့သည် တူရကီကမ်းခြေမှ ၁၀ မိုင်အကွာ ဗာနာဗာရှီမြို့အနီး မြေအောက်တွင် တည်ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် စတင် တူးဖော်လေတော့သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ပင်ပင်ပန်းပန်း တူးဖော်ပြီးသောအခါ ဟိုးမား၏ ကဗျာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် မြို့တော်ဟောင်းကြီးနှင့်တကွ မြောက်မြားလှသော ရတနာများကို တွေ့ရလေ၏။ ဟိုင်းနရစ်ကား အကြံအစည် အောင်မြင်ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်နေတော့သည်။

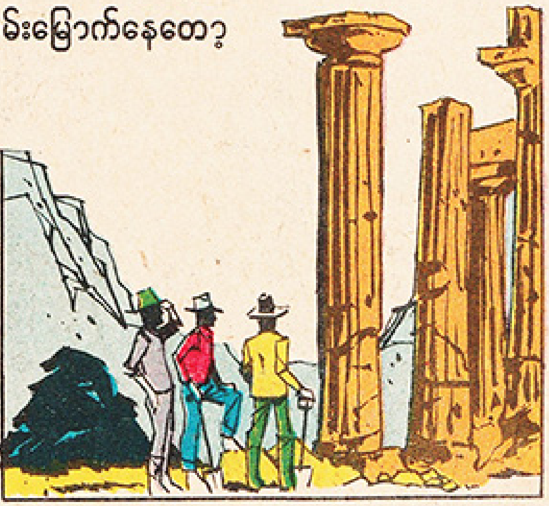

သူသည် ရွှေ ငွေရတနာများကို ဘာလင်ပြတိုက်သို့ ပေးပို့လှူဒါန်းလိုက်၏။ သူ့အဖို့ ရွှေငွေရတနာများမှာ မက်မောစရာ မဟုတ်ပေ။ ထရွိုင်မြို့ ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသူ ဟိုင်းနရစ်ရှလီမန် ဟူသော အမည်နာမသည်သာလျှင် မက်မောစရာဖြစ်ပေသည်။

အာလျယ်
ဖကျော်ကြီး
၏
စွန့်စားခန်းများ
နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်လိုက်သဖြင့် ကျော်ကြီးတို့ အတန်းသားအားလုံး ကျောင်းရှေ့တွင် စုရုံးကြကာ အားရက်အတွင်း ဘာလုပ်ကြမလဲဟု ဆွေးနွေးကြ၏။
ဆရာမသိဖို့ဒါတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ စာရေးပြီး အကြောင်းကြားကြမယ်
ဟုတ်တယ်အဲဒီလိုလုပ်ကြမယ် ဒဲ့ လမ်းခွဲကြစို့
ငါတော့ ငါ့ဖွားဖွားအိမ်ကို သွားမယ်
သို့ဖြင့် ကျော်ကြီးက သူ့အတွေ့အကြုံများကို အောက်ပါအတိုင်း စာရေးလိုက်၏။
ကျွန်တော် ရွာတရွာမှာ လူတရာခန့်ကို ရေထဲမှ ဆယ်ပေးခဲ့ပါသည်။
သူတို့ဝမ်းသာကြ၍ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။
မင်းကြောင့် ဒို့အသက်မသေတာကွ
ဒါတွေအရေးမကြီးပါဘူး - ဒ လေးကလေးတာလေးတွေ ရှိပါတယ် - ဒဲ့ အားလုံးကို စာရေးယူရအုံးမယ်
တနေ့တွင် မီးရထား လမ်းပျက်နေစဉ် ရထားကြီးတစင်း လူအပြည့်နှင့် မောင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်တွန်းရပ်လိုက်ရပါသည်။
ရထားပေါ်ကလူတွေ အားလုံးပြေးဆင်းလာကြ၍ မင်းတယ်သတ္တိရှိပါလားဟု ပြောပြီး အချို့က ချီမကြပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် လိပ်စာကို တောင်းကြပါသည်။
BR

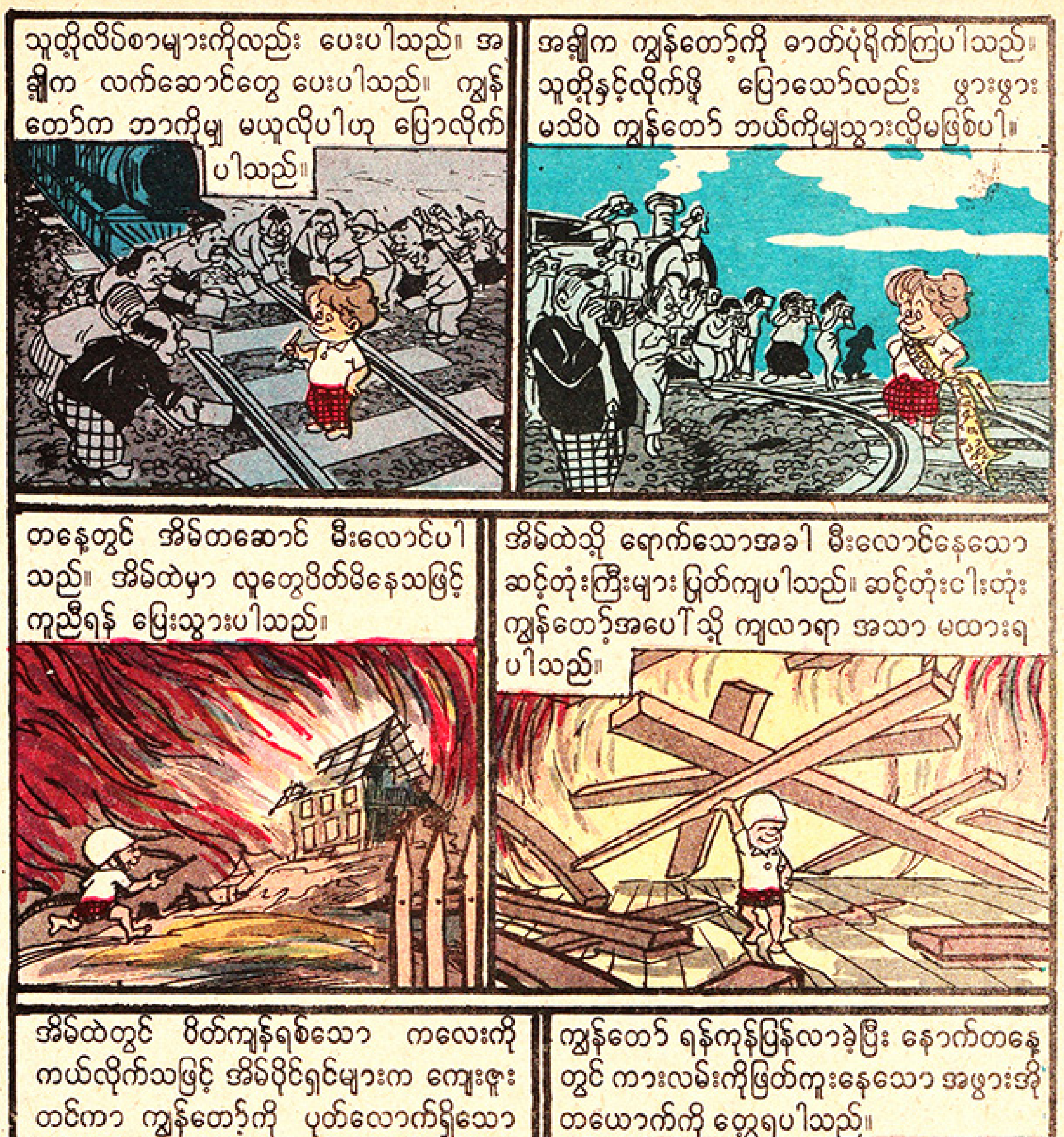

သူတို့လိပ်စာများကိုလည်း ပေးပါသည်။ အချို့က လက်ဆောင်တွေ ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ဘာကိုမျှ မယူလိုပါဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
အချို့က ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်။ သူတို့နှင့်လိုက်ဖို့ ပြောသော်လည်း ဖွားဖွားမသိဝဲ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမျှသွားလို့မဖြစ်ပါ။
တနေ့တွင် အိမ်တဆောင် မီးလောင်ပါသည်။ အိမ်ထဲမှာ လူတွေပိတ်မိနေသဖြင့် ကူညီရန် ပြေးသွားပါသည်။
အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မီးလောင်နေသော ဆင့်တုံးကြီးများ ပြုတ်ကျပါသည်။ ဆင့်တုံးငါးတုံး ကျွန်တော့်အပေါ်သို့ ကျလာရာ အသာ မထားရပါသည်။
အိမ်ထဲတွင် ပိတ်ကျန်ရစ်သော ကလေးကို ကယ်လိုက်သဖြင့် အိမ်ပိုင်ရှင်များက ကျေးဇူးတင်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပုတ်လောက်ရှိသော ဖရဲသီးတလုံး လက်ဆောင်ပေးပါသည်။
ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်တနေ့တွင် ကားလမ်းကိုဖြတ်ကူးနေသော အဖွားအို တယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

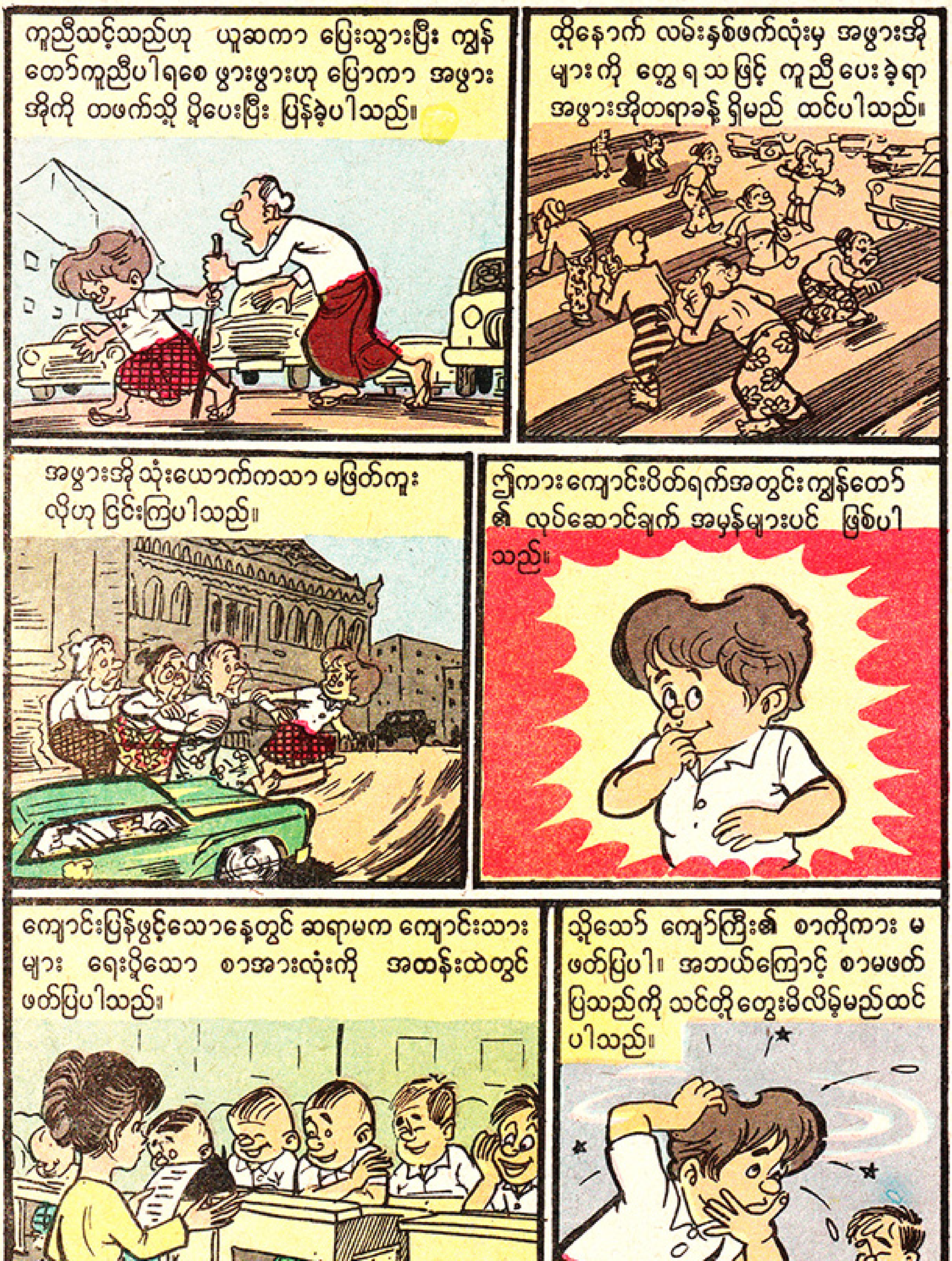
ကူညီသင့်သည်ဟု ယူဆကာ ပြေးသွားပြီး ကျွန်တော်ကူညီပါရစေ ဖွားဖွားဟု ပြောကာ အဖွားအိုကို တဖက်သို့ ပို့ပေးပြီး ပြန်ခဲ့ပါသည်။
ထိုနောက် လမ်းနှစ်ဖက်လုံးမှ အဖွားအိုများကို တွေ့ရသဖြင့် ကူညီပေးခဲ့ရာ အဖွားအိုတရာခန့် ရှိမည် ထင်ပါသည်။
အဖွားအိုသုံးယောက်ကသာ မဖြတ်ကူးလိုဟု ငြင်းကြပါသည်။
ဤကားကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းကျွန်တော်၏ လုပ်ဆောင်ချက် အမှန်များပင် ဖြစ်ပါသည်။
ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောနေ့တွင် ဆရာမက ကျောင်းသားများ ရေးပို့သော စာအားလုံးကို အတန်းထဲတွင် ဖတ်ပြပါသည်။
သို့သော် ကျော်ကြီး၏ စာကိုကား မဖတ်ပြပါ။ အဘယ်ကြောင့် စာမဖတ်ပြသည်ကို သင်တို့တွေးမိလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

အမှောင်ထဲတွင် ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ဘာကြောင့် မမြင်နိုင်သနည်း

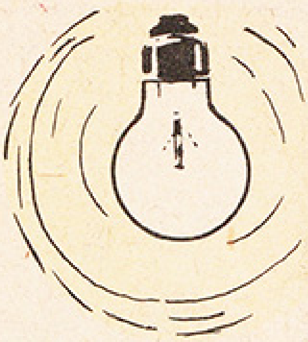

မည်းမှောင်နေသော အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါက ဘာကိုမျှ မမြင်ရသည်ကို သင်သတိထားမိပေမည်။ တံခါး သို့မဟုတ် ပြူတင်းပေါက်တခုခုကို ဖွင့်၍ အလင်းရောင်ဝင်စေမှသာလျှင် အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများကို ကွဲကွဲပြားပြား တွေ့မြင်နိုင်ပေမည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရပါသနည်း။ ဝတ္ထုပစ္စည်းတခုခုကို မြင်နိုင်ရန်မှာ ယင်းပစ္စည်းမှ လာသော အလင်းရောင်သည် မျက်စိပေါ်သို့ ကျရောက်ရပေမည်။

အချို့ပစ္စည်းများမှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အလင်းရောင်ထုတ်လွှင့်ပေးသောကြောင့် ယင်းတို့ကို မြင်နိုင်သည်။ ဥပမာ–နေ၊ လင်းနေသော မီးသီးတို့သည် အလင်းရောင်ကို ကိုယ်တိုင် ထုတ်လွှတ်သည်။ အချို့ပစ္စည်းများမှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အလင်းရောင်မထုတ်လွှတ်နိုင်ပေ။ အခြားမှလာသော အလင်းရောင်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်စေခြင်းဖြင့် ယင်းတို့ကို မြင်ရသည်။ ဤကဲ့သို့သော ပစ္စည်းများမှာ–လ၊ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲ၊ စာအုပ်စသည်ဖြင့် မြောက်မြားစွာ ရှိလေသည်။

တင်လှဦး

သိပ္ပံပညာဉာဏ်စမ်း

ဖန်ခွက်ထဲရှိ ရေတွင် ပေါ်လောပေါ်နေသော ရေခဲတုံး ငယ် ငယ် တ တုံးကို လက်နှင့် မထိစေပဲ အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ကြွပါလာအောင် ဆယ် ယူ ပြ ပါ။ ကြိုးစကို အဖျားထုံးခြင်း ကွင်းလျှောလုပ်ခြင်း မပြုရ။

အဖြေ။

ကြိုးစ အဖျားကို ရေဝအောင် ဆွတ်ပြီး ရေခဲတုံး မျက် နှာ ပြင် ပေါ်တွင် လှဲလျက် တင်ထားပါ။ အိမ်သုံး ဆားကို ကြိုးစ ဖုံးအောင် ဖြူး၍ တမိနစ်ခန့် စောင့်ပြီး ကြိုးစမှ ကိုင်ကာ ဆွဲတင် လိုက်ပါ။

တောင်ကုတ်တောင်ကြား လမ်း

တောသားကြီး မှုံနှံ့သာ

ကျွန်တော် ပဉ္စမတန်း စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသော နှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်လိုက်သောအခါတွင် ကျွန်တော့်ဖေဖေ ရှိရာ ပိန္နဲစခန်းသို့ ကျွန်တော် အလည် လိုက်သွားပါသည်။ ပိန္နဲစခန်း ဟူသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပထဝီဘာသာ၌ သင်ရသော တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိပါသည်။ အကျဉ်း ထောင်များမှ အပြစ်ကျနေသော ရဲဘက် ကြီးများ လမ်းဖောက်လုပ်ရာစခန်း ဖြစ်လေသည်။

ပထမဦးစွာ ကျွန်တော့် ဖေဖေအကြောင်းကို ပြောပါရစေ။ ဖေဖေသည် ထောင်မှူး တယောက်ဖြစ်၏။ သူသည် လမ်းဖောက်လုပ်ရန်အတွက် ရဲဘက်ကြီးများနှင့်အတူ ပိန္နဲစခန်းသို့ သွားရောက် နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတောင်ကုတ် တောင်ကြားလမ်းပေါ်၌ ပိန္နဲစခန်းအပြင် သပြေစခန်း၊ နေပူတောင်စခန်းဟူသည့် ရဲဘက်စခန်းများလည်း ရှိပါသေးသည်။

ရန်ကုန်မှ သွားရောက်လျှင် ပထမဦးစွာ ပြည်မြို့သို့ သွားရ၏။ ထိုမှတဆင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် ပန်းတောင်းမြို့သို့ သွားရပါသည်။ တောင်ကုတ်တောင်ကြားလမ်းမှာ ပန်းတောင်းမြို့ကလေးနှင့် ရခိုင်တိုင်းရှိ တောင်ကုတ်မြို့ကလေးကို ဆက်သွယ်သွားသောလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေရှိရာသို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသောအခါ စာထဲ၌သာ သင်ခဲ့ရသော အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ရပါတော့သည်။ တောင်များမှာ အထပ်ထပ်၊ သစ်တောများမှာ အထပ်ထပ်ပင်၊ ဖြူဖွေးသော မြူခိုးများမှာ တောင်များ၏ ဘေးပတ်လည်နှင့် တောင်ကြားများတွင် ရစ်သိုင်းလျက် တွေ့ရသည်။

ဤမျှထူထပ်လှသော တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၊ ကျေးငှက်များ ရှိကြသည်ဟုသိရပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိစဉ်မှု မျောက်များကိုသာ အများဆုံး တွေ့ရပါသည်။

ကားလမ်း တလျှောက်လုံးမှာလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး တော့ မဟုတ်လှ။ အချို့နေရာတွင် ကွေ့ကောက်၏။ အချို့နေရာတွင် ချောက်ကမ်းပါးဘေးမှ ကပ်လျက် ရှိ၏။ တခါတရံမူ တောင်နှစ်လုံးကြားမှ ဖြတ်သွားရတတ်၏။ ကား စီးရသည်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ် ရှိလှပေတော့သည်။

တနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေနှင့်အတူ ရဲဘက်ကြီးများ လမ်းဖောက်လုပ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားပါသည်။ ထိုအခါ ဖေဖေက —

"ကျားတွေဆင်တွေပေါ်တဲ့၊ သွားရ လာရတာ မလွယ်ကူတဲ့ ဒီတောတောင်ကြီးထဲကို ဖေဖေတို့ ရဲဘက်ကြီးတွေ ဘာဖြစ်လို့ လမ်း ဖောက်နေရတယ် ဆိုတာ သား သိ သ လား" ဟူ၍ မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် –

"ကားတွေ လူတွေ သွားလာနိုင်အောင်ပေါ့" ဟူ၍ ဖြေလိုက်ပါသည်။

"သားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး။ ဖေဖေတို့ ရဲဘက်ကြီးတွေရဲ့ လုပ်အားကြောင့် ဒီလမ်း ပြီးသွားယင် ရခိုင်ပြည်နဲ့ ဗမာပြည် သွားရေးလာရေး လွယ်ကူသွားမယ်။ ကုန်ပစ္စည်းတွေလဲ သယ်ယူတာ၊ ပို့တာ လွယ်ကူမယ်။ ဖေဖေတို့ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်းလဲ ပိုပြီး ရင်းနှီးလာမယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေတို့ ဒီလမ်းမကြီးကို ဖောက်ကြတာ"

ဖေဖေ့စကားကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ဆန္ဒမှာလည်း တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း ပိုမိုရင်းနှီးစေလိုပါသည်။ တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း ရင်းနှီးချစ်ကြည် ညီညွတ် ကြ လျှင် ဘယ် ရန် သူ မျိုး ကျူး ကျော် စော် ကား ရဲ မည် မဟုတ် ဟူသော ကျွန်တော်၏ ဆရာမ စကားကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရဲဘက်ကြီးများကား နေ့စဉ်ပင် ဤလမ်းမကြီးကိုဖောက်လုပ် ကြ ပါ သည်။ ကျွန် တော် လည်း နောက်နေ့များမှ စ၍ ဖေဖေနှင့်အတူ လိုက်ပါပြီး ရဲ ဘ က် ကြီး မျ ား နှင့် အ တူ ကျောက်များကို သယ်ယူ ထုခွဲပါသည်။ လမ်းခင်းပေးပါသည်။ ရဲဘက်ကြီးများနှင့်အတူ လုပ်အားပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပြန်ခါနီးအထိလုပ်အားပေးခဲ့ပါသည်။ ဤချစ်ကြည်ရေး လမ်းကို မြန်မြန်ပြီးစေလိုသော ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့သောအခါ လုပ်အားပေး အတွေ့အကြုံများကိုလည်း ရခဲ့ပါသည်။ ရဲ ဘက် ကြီး များ နှင့်လည်း သိကျွမ်း ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။ အနောက်ရိုးမ တောင်တန်း ကြီး ကို လည်း ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိ မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤတောင်ကုတ်တောင် ကြား လမ်း ကို ကျွန်တော် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ပို၍ မေ့ပျောက် နိုင် မည် မဟုတ်သော အရာကား ဤလမ်းဖောက်လုပ်ရာတွင် ကျွန်တော်၏ လုပ်အားများ ပါဝင်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

လမ်းဖြတ်ကူးလျှင်

ခရီးသွားလာ
လမ်းကူးဖြတ်ယင်၊
ခဏရပ်လို့ စောင့်ရမယ်။
ဘယ်ဘက်စောင်းကာ
အသာလှဲ့လို့၊
လာတဲ့ကားတွေ ကြည့်ရမယ်။
ဘယ်ဘက်ပြီးယင်
ညာကိုကြည့်လို့၊
ကား ရှိမရှိ သိရမယ်။
နောက်ပြီးတော့ကွယ်
ဘယ် ပြန်ကြည့်လို့၊
ကားရှင်းသည့်ချိန် ကူးရမယ်။
အရင်လိုကာ ဖြတ်မပြေးနဲ့၊
ဖြေးဖြေးသွားမှ
ဘေးကင်းမယ်။
အန္တရာယ်ကင်းအောင်
သတ်မှတ်ထားတဲ့၊
မျဉ်းဝါကျားက ကူးဖြတ်ကွယ်။
ကူးမယ်၊ ဖြတ်မယ်။ ။

သလ္လာ - လှဆွေး

R. 517

ဝါးလရုပ်ဖျံ

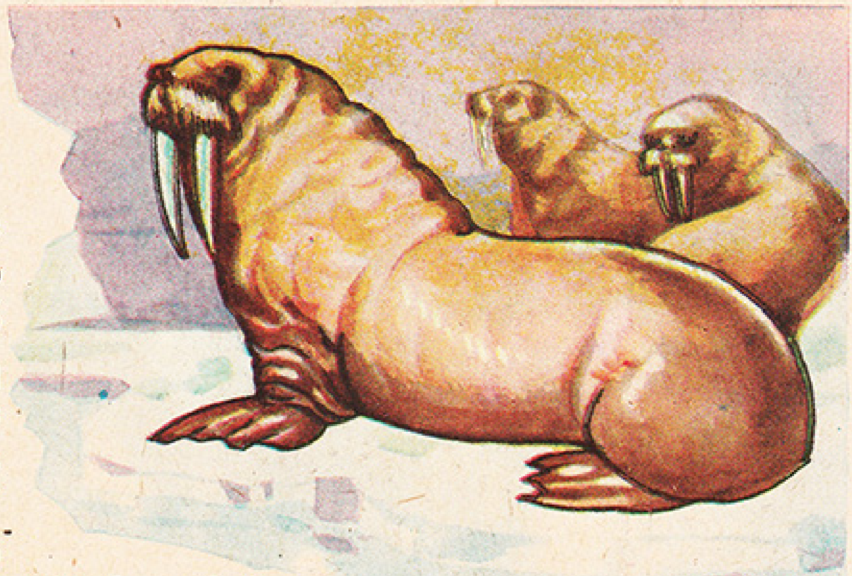

မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဒေသတွင် တွေ့ရသော တိရစ္ဆာန်တမျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့သည် ရေခဲမျောတုံးကြီးများပေါ်တွင် လိုက်ပါ နေထိုင်လေ့ရှိပြီး၊ ကမ်းပေါ်သို့လည်း တက်ရောက် နေထိုင်လေ့ရှိသည်။ ပင်လယ်ဖျံနှင့် အသွင်ချင်းတူသည်။ သို့သော် ဝါးလရုပ်ဖျံတွင် အပေါ်မေးရိုးမှ အောက်သို့ ကုပ်ဆင်းနေသော အစွယ်ရှည်နှစ်ချောင်းစီ ပါရှိသည်။ အချို့ အစွယ်များမှာ လက်မ ၃၀ ခန့်အထိ ရှည်သည်။ ဝါးလရုပ်ဖျံအကြီးတကောင်၏ အလျားမှာ ဆယ်ပေခန့် ရှည်ပြီး၊ ပေါင်ချိန် ၂၀၀၀ မှ ၃၀၀၀ အထိ လေးသည်။

ဝါးလရုပ်ဖျံသည် အစွယ်ရှည်များကို ပင်လယ်အောက်ခြေရှိ မြေပြင်မှ အစာများ တူးဖော်ယူရာတွင် အသုံးပြုသည်။ ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်ရာတွင်လည်း အသုံးပြုသည်။ ခရု၊ ကမာ၊ ပုစွန်ဆိတ် စသည့် သတ္တဝါများနှင့် ရေမှော်ပင် အချို့ကို စားသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းရှိ အမွေးမြင်ရှည်များဖြင့် အစာကိုစစ်ယူသည်။ ယင်းတို့တွင် အပြင်ဖက်၌ နားပေါက်များမရှိပေ။ ယင်းတို့၏ နားကို အရေပြားနှင့် ကြွက်သားများက ဖုံးအုပ်လျက် ရှိပေသည်။

ဝါးလရုပ်ဖျံများသည် အုပ်ဖွဲ့၍ နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။ ရေထဲတွင် လျင်မြန်စွာ ကူးခပ်သွားလာနိုင်သော်လည်း ကုန်းပေါ်တွင် နှေးကွေးသည်။ ကျယ်လောင် အသံများကို ပြုနိုင်သည်။ အန္တရာယ် မပေးတတ်သော်လည်း ယင်းတို့အထဲမှ တကောင်ကောင် အတိုက်ခိုက် ခံရလျှင် ဝိုင်းဝန်းခုခံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

အက်စကီးမိုး လူမျိုးများက ဝါးလရုပ်ဖျံများကို အစာအတွက် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်လေ့ရှိသည်။ ဝါးလရုပ်ဖျံ၏ အဆီနှင့် အစွယ်တို့မှာ တန်ဖိုးရှိသည်။ ယခုအခါ ဝါးလရုပ်ဖျံများ၏ အရေအတွက်မှာ လျော့နည်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

ရဲမြင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၅၂၉-၅၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/